ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

№ 1 КИЇВ, СІЧЕНЬ 1947 р. ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ РІК ВИДАННЯ VI

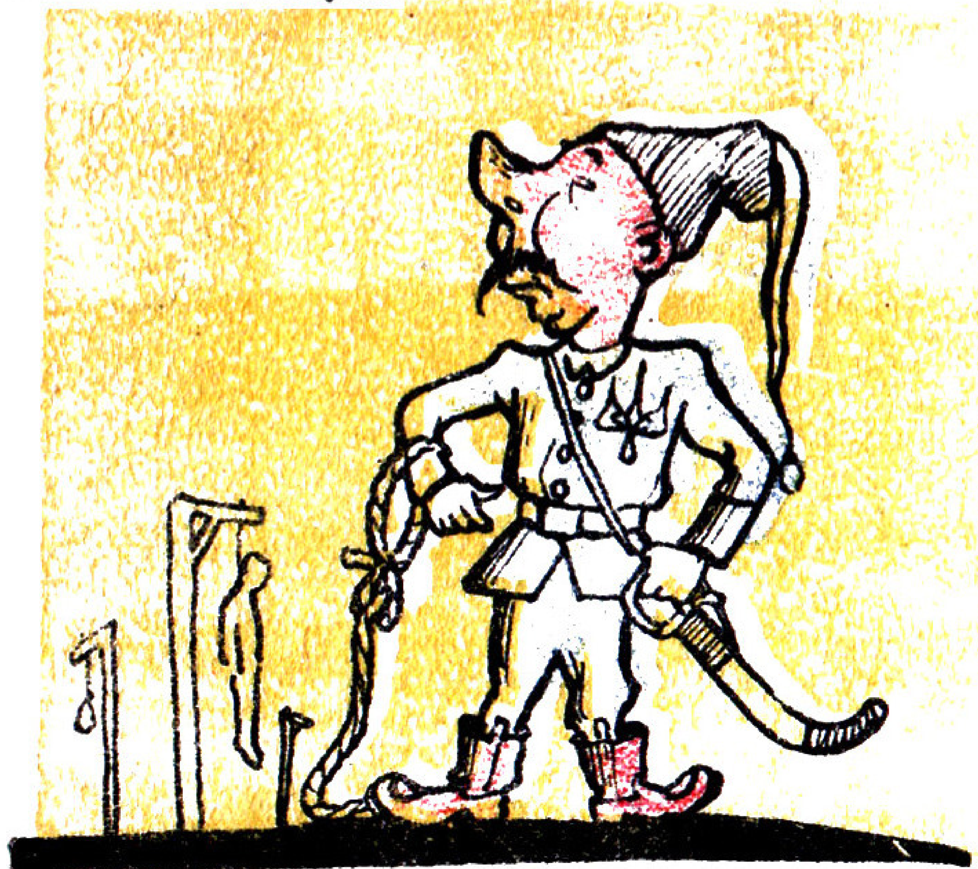
Малюнок К. Заруби

НОВИЙ ГОЛОС

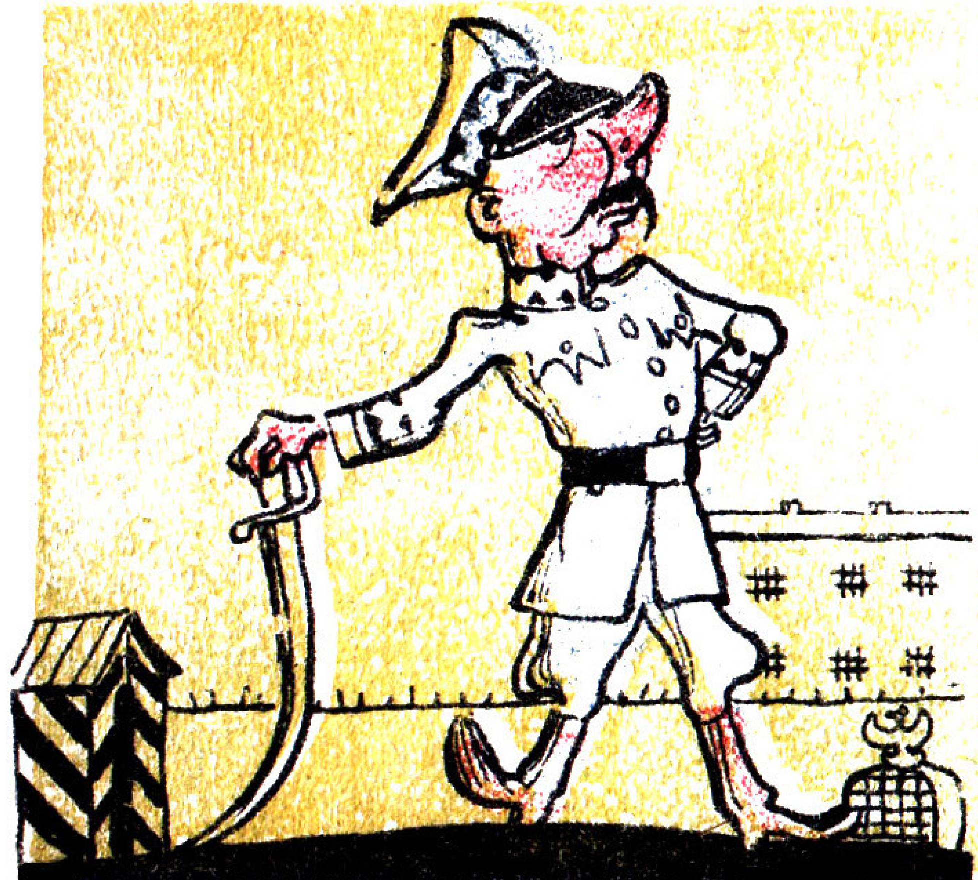
— А наш Кудрин молодець! У свої 18 років подав такий голос, що на всю країну прозвучить.

З БІОГРАФІЇ ПЕРЕМІЩЕНЦЯ

Малюнки С. Самума

1918 рік. Куркуля Семена Зайду незаможники змістили з його хутора, і Зайда перемістився до Петлюри.

1920 рік. Після краху Петлюри Семен Зайда перемістився до Пілсудського в дефензиву.

1939 рік. Після краху шляхетської Польщі Семен Зайда перемістився до Гіммлера в гестапо.

1945 рік. Після краху фашистської Німеччини Семен Зайда перемістився в західну зону окупації.

Примітка Перця. Рано чи пізно Семен Зайда переміститься на шибеницю.

ПЕРЧІЛЬ У ПОХІД ЗІБРАВСЯ...

Лорд Пістон Перчіль, зустрівши Новий рік келехом шампанського і побажавши справжнього миру всьому мирові, поцілував свою лордиху й лорденят та й проказав:

— Ну, ви, мої любі та милі, доїдайте тут і допивайте, а я піду ляжу, бо в мене праву литку якось дуже сіпає, а в поперека ніби хтось кілка встромив, чи залізною завісою гакнув!

Лордиха занепокоїлася:

— Що ж з твоїм, мій лордоньку, Пістошо мій, поперекоm?! Литка — це недивно, — литку ще з бурської війни тобі сіпає, як ти, будучи хвацьким гусарином, у полон до бурів потрапив, а от що з поперекоm — не допойму...

— Ой, мабуть, таки залізна завіса на поперек упала! — зітхнув лорд Пістон Перчіль.

— То, може, Пістошо, хай би баба Бірнсиха пошептала та напою якогось випити дала. Кажуть, у неї дуже цілющий трумок є! І в середину пити, і зверху натирати. Як вип'єш, кажуть, так тебе трохи ніби помакартурить і стає легше. А як зверху потерти, спочатку заачесониться, а потім заспокоїться, і ніщо вже його не монгобере! Може б я збігала?

— Ні, моя люба міледихо, краще я ляжу та добре вгріюсь, — воно може й попустить! Скажи камердинерові, щоб прослав оте рядно, ще на фамильному гербі сьогодні провітрювалось, та щоб укрив мене кожухом австралійської вичинки.

— Лягай, лягай, Пістошо! Лягай!

— Гудбайніч, моя міледичко!

— Гудбайніч, мій старенький! Гудбайніч!

Поклали лорда Пістона камердинери й лакеї на ліжко, фамильним рядном заслане, вкрили кожухом австралійської вичинки, міледиха його перехерстила та й проказала:

— Спи, мій Пістошо, спи спокійно, і хай не непокоять тебе ніякі сни! Гудбайніч!

А була ж якраз новорічна ніч.

Якій же людині, хоча б вона була й лордом Пістоном Перчілем, не сниться сон у новорічну ніч?

Тільки-но лорд Пістон Перчіль захропли, одразу ж і почалося.

Та яке почалося!

Спочатку привердлася величезна єгипетська піраміда, на весь Єгипет піраміда, в сто раз більша, ніж Хеопсова, така велика, що крізь неї річка Ніл протікає.

А на тій велетенській піраміді стоїть індійський слон, великий-великий індійський слон, такий завбільшки індійський слон, як сто слонів укупі, а на тому слоні сидить лорд Пістон Перчіль, і все з того слона йому видать: і Єгипет йому видать, і Південно-Африканський Союз йому видать, і Індію, і Іран, і Палестину, і Аравію — все-все йому з тої піраміди видать.

І всі в тих країнах народи перед лордом Пістоном Перчілем навколішки стоять і низько, вірнопіддано йому вклоняються.

А він, лорд Пістон Перчіль, на слоні сидить, молоточком розмахує та покрикує:

— Демократичніше! Демократичніше кланяйтесь! Нижче! Нижче! Демократичніше!

Аж тут і в Індії, і в Палестині, і в Ірані, і в Єгипті щось ніби бахнуло, загуло, тріснуло, і народи, замість уклонятися, підводитися почали.

Лорд Пістон Перчіль прокинулись і сердито засопли: не сподобався їм подальший розвиток сна.

Посопли лорд Пістон Перчіль, почухались та й знову заснули.

Тоді прийшов їм уві сні славетний їхній предок Мальбрук.

У латах, у панцері, на білому англо-арабському коні прийшов славетний Мальбрук та й махнув золотою пікою:

— Чого спиш, лорде Пістоне Перчілю? — крикнув Мальбрук. — Чому в похід не збираєшся, як я колись збирався?! Адже ж одна шоста частина світу ще тобою не повойована?! Хто ж її повоює, як не ти?!

І підводять ніби йому вороного коня, і сідає лорд Пістон Перчіль на коня вороного, як колись, бувши молодим гусарином, сідав, і в похід виступає.

А за ним танкові дивізії, моторизовані частини, артилерія, кавалерія...

А над ним гудуть самольоти...

Мальбруків нащадок, лорд Пістон Перчіль, веде військо своє одну шосту частину світу воювати...

Хвацько веде!

Довів лорд Пістон Перчіль аж до того місця, звідки сяйво Червоних зор видко стало.

Як забачив лорд Пістон Перчіль Червоних зор сяєво, зразу за залізну завісу, якраз у тім місці, де «Made in Germany» написано.

Зскочив із коня та й... прокинувся...

— Міледихо! — крикнув. — Давай камердинерів!

— А що тобі, Пістошо? — міледиха питає.

— Я в похід зібрався!

— Боже мій! Боже мій! Хіба ж ти забув, як предок твій Мальбрук збирався, і що з того вийшло!

— Так отже ж!

— Казала, — покликати бабу Бірнсиху, щоб може пошептала, а тепер...

Остап ВИШНЯ

Як пройшла земельна реформа в Японії? — цікавиться т. КУЗЕМА.

Відповідь: Дуже справедливо. Рисові поля одержали поміщики. Батракувати на цих полях дозволено селянам.

Що спонукало іранський уряд до кривавого терору в Іранському Азербайджані? — запитує т. КАРПЕНКО.

Відповідь: Англійське невтручання до внутрішніх справ Ірану.

Як проходить денацифікація в англо-американській зоні окупації Німеччини? — цікавиться т. ФЕСЕНКО.

Відповідь: Цілком задовільно для нацистів. За браком Третьої Імперії вони служать тепер англо-американській окупаційній владі й почувають себе, як у Гітлера за пазухою.

На якій підставі англійські військові кораблі плавають у територіальних водах Албанії? — цікавиться т. ЛЕБІДЬ.

Відповідь: Як відомо, англійські колонізатори люблять чужими руками жар загрібати. Ще люблять вони ловити рибку в каламутній воді. Через те, що територіальні води Албанії чисті і прозорі, англійські військові кораблі поки що каламутять ту воду, щоб потім уже й рибку ловити. Але, казала Настя, як удасться.

З донецьких записок

Багато цікавого і прекрасного на Донбасі. Відбудовується, заліковує рани війни всесоюзна кочегарка.

Красу трудового пафосу кращих відбудовників Донбасу дуже добре передає нова гірняцька приказка: «Шахтар в шахту спускається — звідти в славі вертається».

Хороша і мудра приказка!

Врубмашиніст шахти № 14 (трест «Боково-антрацит») товариш Самохвалов висловив мені цю приказку ще по-іншому: «Хто більше дасть вугільного добра — того підносить слава нагора».

— А ви, — питаю, — скільки дали?

— В останньому місяці, каже, підняв 5.743 тонни.

Нічого собі, думаю, підняв. Кожному б так піднімати.

— А скільки заробили?

— 8.132 карбованці.

Теж ніби нічого. В гаманець і не забереш. З портфелем треба до каси ходити.

— В новому році даватиму по 10.000 тонн на місяць! — сказав товариш Самохвалов.

І я йому вірю

Скільки їх, чудових людей, на землі донецькій!

...Та є тут ще й такі, що гальмують справу. Отож і хочеться мені декому з них гіркого перцю завдати.

АВТОКОМБІНАТОР

Прізвище цього комбінатора Здоровцев. Завідує він шахтою «Довгоруковка».

— Справжній фокусник, — сказав мені про нього один шахтар.

Уже довгий час глядачі — керівники тресту «Брянськвугілля» поглядають на фокуси цього ловкача і ніяк не второпають його комбінацій. Чиста робота! Дали йому автомашини для підвозу вугілля до складу. Згідно нарядів, ніби працюють ті машини, а вугілля лежить, не одвантажується. 4000 тонн уже скупчилось на шахті.

Трішки допоможу керівникам тресту розібратися в цих віртуозних комбінаціях. Діло в тім, що Здоровцев має, крім графіка вивозу вугілля, ще один — «внутрішній графік». От за цим графіком машини і роблять ходки.

Не так давно машина № 7236 всю ніч возила якусь меблю. Одні кажуть, що його власну, другі — що ніби Здоровцев допомагав кумі переселятися. І так, і так може бути.

Вранці в конторі я побачив, як Здоровцев одним розчерком пера замилив очі керівникам тресту. «Оформити на машину № 7236 путівку на 5 ходок з вугіллям» — написав він.

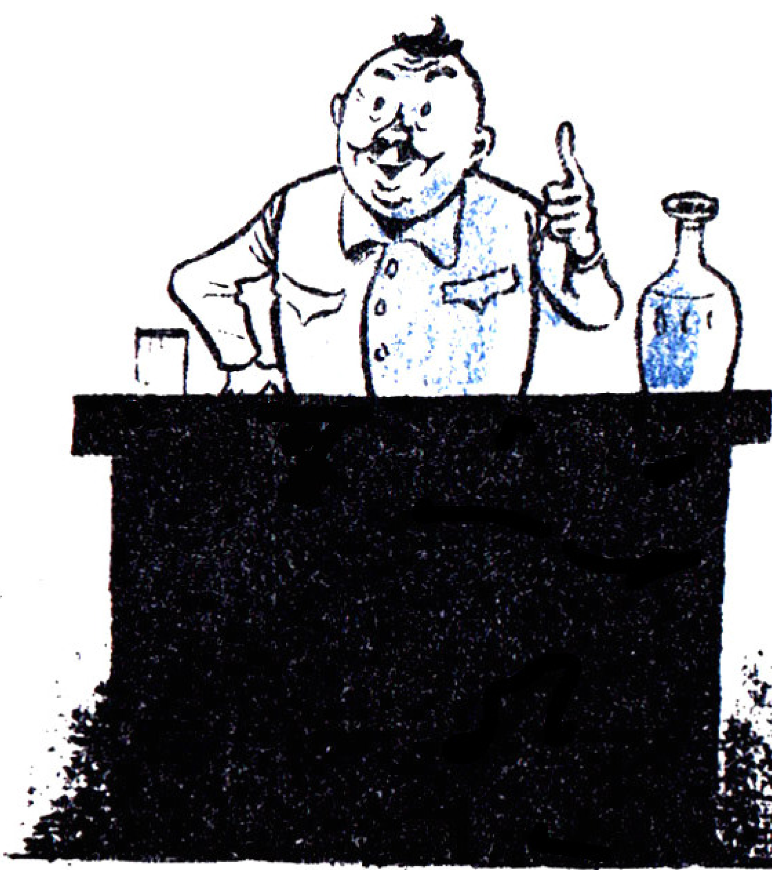
Я певен, що Здоровцеву не поздоровиться від цих комбінацій.

«ПІДКАЧАВ»... КЕРУЮЧИЙ

В м. Ровеньках відбувалася районна нарада врубмашиністів.

Потрапив і я на цю нараду.

Зайшов саме тоді, як керуючий трестом «Свердловвугілля» тов. Шпанько зійшов на трибуну.

Малюнки О. Козюренка

Чули б ви, як він красиво говорив!

— З боку тресту все буде зроблено, щоб допомогти врубмашиністам. Це заявляю я, керуючий!

— Не забудьте, товариш Шпанько, і мені там нову врубівку дати, бо моя вже зовсім з ладу виходить. Стара! — гукнув досвідчений машиніст шахти № 4 тов. Харитонов.

— Дам! Врубівок є досить, — рішуче сказав керуючий, — тільки ти дивись мені, не підкачай. Не підкачай, Харитонов!..

Пройшло чимало днів і завітав я в шахту до Харитонова.

— Ну, як нова врубівка? — питаю.

— Яка там нова! Така ж стара, як і Шпанькові слова. Ланцюги 5 — 6 разів обриваються. Тут же, на ходу їх перемонтовую...

— А керуючий?

— Мабуть, теж перемонтовує... старі ланцюги своїх обіцянок, — пожартував врубмашиніст.

Не дивлячись ні на що, Леонід Миколайович Харитонов все-таки не підкачав: 7350 тонн вугілля нарубав.

— Дав би, каже, 10.000, та підкачав наш керуючий. І досі не маю нової врубмашини.

Говорять, що трапилося це з тов. Шпаньком тому, що був він дуже зайнятий. Готувався до нового виступу на черговій нараді.

СТОРОЖ У ЛАЗНІ

Не подумайте, що мова йтиме про сторожа, який охороняє одежу, коли шахтарі купаються після роботи.

Сторож шахти «100-Голубовка» оберігає не спецовки, а інтереси адміністрації тресту «Кадіївшахтвідбудова».

Оберігає, зачинившись на добрий засув, в середині роздягальні, у лазні. Коли приходять шахтарі і смикають за двері, сторож підходить до вікна і показує їм крізь скло наказ свого начальника: «Роздягальня відведена трестом під склад».

Ніякого складу, власне, ще там нема. Поки що між адміністраціями шахти і тресту триває сварка за це приміщення. Півтора місяця дебатують на цю тему.

А шахтарі?

Хоч бери та через вікно стрибай у лазню. Є гаряча вода, є душі, коритця, парня. А ходу нема.

Не знаю, коли, нарешті, припиниться сміхотворна тяганина. А тимчасом сторож-дідок вартує пильно. Ніхто в лазню пробратися не може.

— Закінчаться переговори, — каже, — тоді і пущу.

А СПРОБУЙТЕ В КОМБІНАТ ПРОЙТИ!

Славно працюють шахтарі Ворошиловградщини. Багато з них уже давно другу і третю річні норми кінчають. Часто приїздять вони у Ворошиловград на наради, зльоти. Проходять мимо великого будинку, де написано: «Комбінат Ворошиловградвугілля». Не одному з них хотілося б зайти в цей будинок до завідуючих відділами, а може і до самого начальника комбінату товарища Фадєєва, щоб висловити свої думки, як збільшити видобуток, як швидше ліквідувати недоліки.

Та спробуйте зайти в комбінат!

На дверях схопить вас за полу бойова молодиця з наганом при боці і гримне: «Стій!».

— Мені в комбінат! — сказав я.

— Катайте, — каже, — он туди. Там за рогом візьмете, якщо дадуть, перепустку, а тоді побачимо...

Пішов у бюро перепусток. Постояв у черзі годинку. І після ретельної перевірки документів видали мені папірця, на якому друкованими літерами було написано «Талон на обід».

— Та я, кажу, обідав. Мені «право на вхід» треба.

— Оце ж воно і є.

Молодиця з наганом довго дивилася — то на мою фотокартку в паспорті, то на мене.

— Схудли, чи що? Вроді не схожі... — мовила.

— Та хіба, доки до вас доб'єшся, не схуднеш?

У приймальній тов. Фадєєва мені перегородили шлях до кабінету секретарки.

— Навіщо, — кажу,—ви відгороджуєте свого начальника від мас?

— Такий, говорять, його наказ.

...Може тому і є ще всякі неполадки, що мають місце подібні бюрократичні рогатки.

Треба їх викорінювати, випікати, щоб все більше і більше вугілля «на-гора» подавати щоб ніщо не гальмувало справи.

Труд шахтарів — це могутність держави!

Враження Перця записав
Степан ОЛІЙНИК

Ворошиловградська область

Сергій Міхалков

ГВИНТИК

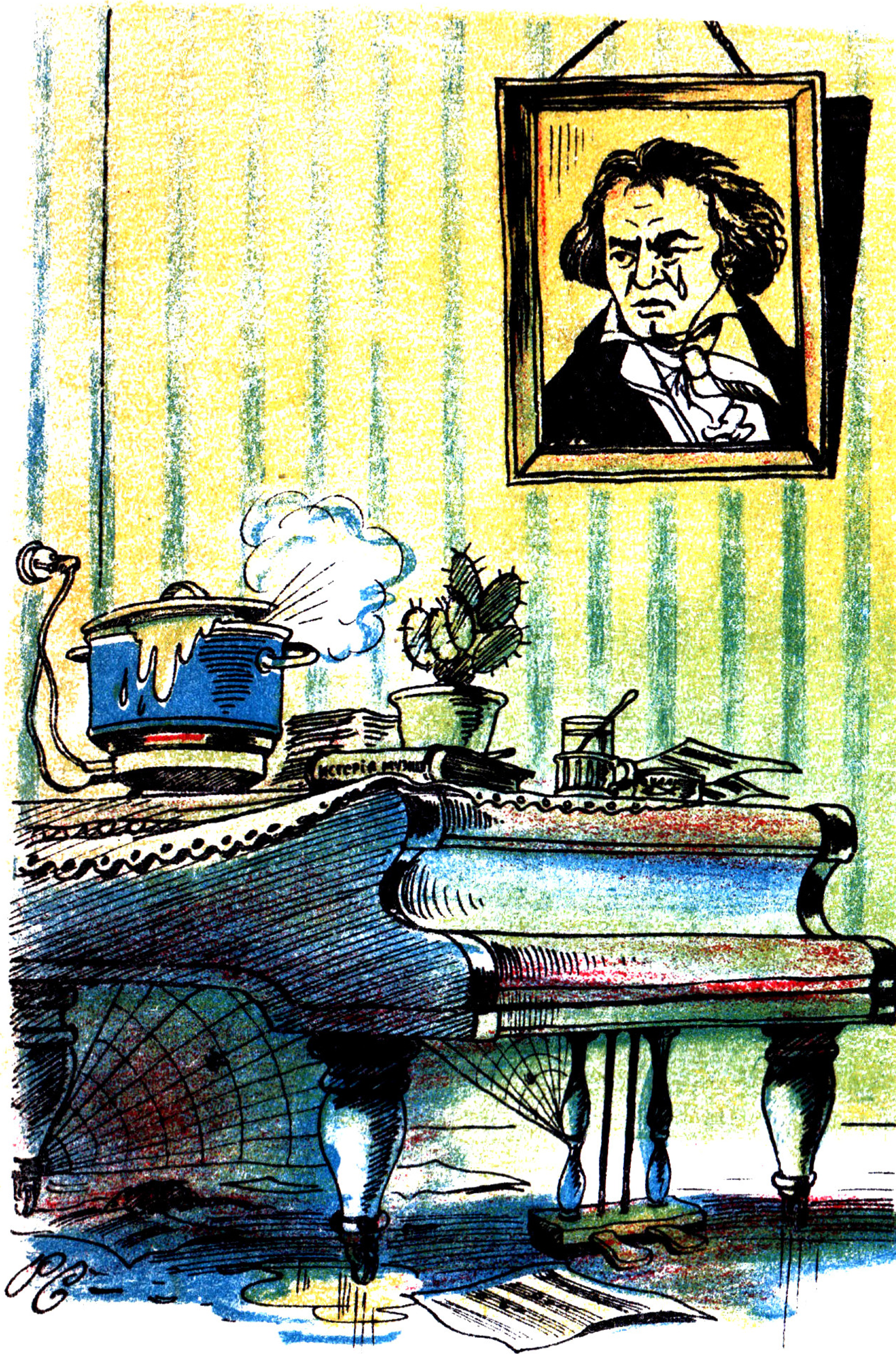
Збундючнів Маховик на фабриці одній.
І вихвалятися почав з пихою:
— От — я великий! От міцний!
Кручуся я — все крутиться зі мною!
Один працюю я за всіх!..
...Та, як на гріх,
В машині Гвинтик десь зломився.
Наш Маховик притишив хід —
Посмикався таки як слід —
А потім зовсім зупинився.

В моралі баєчки нема складного:
Буває все залежить від Гвинта малого.

Переклад Миколи ДАШКІЄВА

МУЗИКАЛЬНА ІСТОРІЯ

Малюнок Р. Стрельнікова

Ми заздалегідь знаємо, що читач запитає: чим викликана така популярність цього скромного рояля, волею долі перетвореного на портативний кухонний стіл? Розкриємо таємницю! Рояль належить харківському композиторові В. Барабашову, який протягом 10 років не торкався клавішів і не написав жодного твору. З чим не вітаємо самого В. Барабашова та Харківську організацію Спілки радянських композиторів.

ТРЯСЦЯ В ТРЕСТІ

Там, де немає критики, там вкоріняється затхлість і застій, там немає місця рухові вперед...

— Ганю, дайте «Плодоовоч».
От спасибоньки. Галло!
«Плодоовоч»? Гнат Петрович?
Що ж тебе не чуть було?
Що? Ослабла, кажеш, гайка?
Треба, значить, підкрутить.
Я ось трестом «Шило-швайка»
Так кручу, що аж пищить.
Бий по конях, а голоблі
Завжди йдуть туди, де й кінь.
Ну, на все... Гляди ж, картоплі
Пару тонн мені підкинь...
То вже виручить друзяка,
Радість світиться в очах.
Встав директор, трубка м'яко
Опустилась на ричаг.
Телефонні апарати
Мовчазним стоять рядком,
Ніби десь до бюрократа
В довгій черзі на прийом.
У приймальній проти входу
Мінна Павлівна сидить, —
І не зможете ви зроду
Секретарці догодить.
Є в вас час, а чи немає,
Хоч добра, хоч зла їй вич, —
Всім вона відповідає:
«Не прийма Кузьма Кузьмич».
Перш, ніж зробите у тресті
Діло ви якесь просте,
Ви в цім тресті, слово честі,
Всіх і вся проклянете.

***

Але в тресті раз на зборах
Колектив загув, як рій:
— Де ж це видано — в конторах
І в цехах такий застій!
В нас одне на ділі, часом,
Але інше між бумаг.
Інженер в нас за наказом,
А насправді він — завмаг.
Глянеш — скрізь роботи гори,
Скрізь огріхи та гріхи:
Має більший штат контора,
Аніж всі разом цехи.
У приймальній в нас незмінно
Мінна Павлівна сидить,
Вибухає, наче міна,
І до того ж — кожну мить.
Ще начальство, як коноплі,
І бухгалтер протіпав:
— Наш директор і картоплю
З тресту всю собі забрав.
А директор глянув строго:
Бач, мовляв, про що співа:
Ви збагнули — проти кого
Ви сказали ці слова?
— Так, збагнув. Хоч злись—не злися, —
Правду мовити не гріх.
— Ах, то значить ви взялися
Зневажать мене при всіх?
— Але ж трест наш, мов болото,
Мов запліснявілий став.
...Аж скривив директор рота —
Ні, такого він не ждав.
Самокритику лиш тую
Звик іще сяк-так сприймать,
Коли сам він критикує,
А підлеглі всі мовчать.
Викликає в нього подив:
Як посміли? Що за знак?!
Чом ніхто з них не погодив,
Перш, ніж виступить отак.
— Не одному з них ще дасться.
Відплачу стократ за все.
А самого наче трясця
Після критики трясе.

***

Збори скінчено. Додому
Прибува Кузьма Кузьмич.
Тільки жінці невідомо,
Чом надутий він, як сич.
—Чи в кіно дозволиш, тату? —
Запитав синок Тарас.
— Перш, ніж в мене запитати,
Ти б це з матір'ю утряс.
Жінка: — Годі вже, не лай ти,
Хай іде в кіно малюк.
— Знову критика. Чекайте!
Приберу я вас до рук!

***

Як же далі воно буде?
Вже директор сам не свій,
Бо куди не кинься, — всюди,
Справді, затхлість і застій.
Секретарка тресту Мінна
Потонула в папірцях.
І в самого кисла міна
Вже не сходить із лиця.
В стилі тресту всяк вбачає
Косність, штамп і трафарет.
Там, де критики немає,
Руху там нема вперед.
Зносить пліснявy, як злива,
Тільки критика одна —
Невблаганна, справедлива, —
Розмиває все до дна.
Всім від неї не сидиться,
Хто запліснявів, загруз...
Той, хто критики боїться,
Той презренний боягуз.

Дмитро БІЛОУС

ТЮБИКОВ

Ми довго не бачились з художником Тюбиковим. Від його друзів я дізнався, що він за останні роки з блискавичною швидкістю пішов вгору, і для нас, скромних художників, став недосяжним, як місяць у небі.

Спробував я зайти до Тюбикова. Мене зустріла його секретарка і сповістила, що її патрон виїхав у творче відрядження на Кольський півострів.

— Чому на Кольський півострів? — здивувався я.

— А там відкопали мамута! — пояснила вона.

— А навіщо йому здався той мамут?

— Для зарисовок.

— Яких зарисовок?

Дівчина зміряла мене нищівним поглядом.

— Ви що, не знаєте, над чим працює товариш Тюбиков?

— Пробачте... я був у від'їзді...

— Тюбиков закінчує історичне полотно «Мамут і Сірко», — одрізала секретарка і повернулася до мене спиною.

Мені стало соромно за свою відсталість, і я пішов.

Незабаром я мав щастя спостерігати Тюбикова в Будинку художників на осінній виставці його праць. Він походжав як іменинник, щасливо усміхався, відповідаючи на поздоровлення....

За декілька днів у місцевій газеті з'явилася замітка про виставку Тюбикова під заголовком «Не від миру сього...». З того часу художник почав повільно спускатися на землю з надхмарних висот, де він спокійно витав протягом довгих років.

І вже остаточно земного Тюбикова я побачив у ресторані «Люкс». За кухлем пива сидів він з своїм другом Лютиковим, який, крім волошок і старих парканів, нічого іншого ніколи в житті не малював. Крізь шум і музику до мене долинули уривки фраз, якими обмінювались друзі.

— Ось мені говорять, — скаржився Тюбиков, — що на мамуті, мовляв, далеко не поїдеш, учись у Рєпіна! Йому, старику, легко було бурлаків різних писати... А де я зараз на Волзі чи на Дніпрі їх одшукаю, цих бурлаків, коли там тільки самохідні баржі роз'їжджають...

Пейзажист теж зітхав, доводячи, що його не розуміють.

— Поїду я, здається, на південь, у Сочі, — сказав Лютиков, — відлежусь, одсиджусь, пережду... Замалюю кипариси у такому, знаєш, ракурс....

Зітхаючи, вони розрахувались з офіціантом і попрямували до виходу.

У вестибюлі я наздогнав Тюбикова і його друга.

— Слухайте, Тюбиков! — сказав я. — Давайте разом поїдем і помалюємо на ХТЗ. Зробимо портрети стахановців, зарисовки відбудування цехів. Все це потрібне і цікаве. Згодні?

Тюбиков і його друг глянули на мене так, наче бачили вперше. Настала насторожена тиша. Браття-художники переступали з ноги на ногу і розгублено дивились один на одного.

— А це... те саме... можливо? — першим схопився Тюбиков. — Ми там не заважатимемо?

— Навпаки, ви дуже і дуже можете там допомогти!

Ми вийшли на вулицю. Тюбиков зупинився, зажмурився, наче вперше побачив яскраве світло, до якого він ніяк не міг звикнути.

— А, знаєте... це можна... здорово зробити! Наприклад, олією чи пастеллю. Загалом, спасибі!..

Він записав номер мого телефона і попрямував до тролейбуса.

Р. СТРЕЛЬНІКОВ

м. Харків

Небезпечна пошесть

«Усушки» й «утруски» — небезпечна пошесть. Досі ця хвороба лютувала переважно на різних базах, у крамницях, магазинах. Тільки привезуть туди крам чи продукти, так і починають діяти ті усушувальні й утрушувальні мікроби.

Тепер ця капосна пошесть перекинулась і на деякі хлібозаводи. Вперше її виявлено на київському хлібозаводі № 1 за таких обставин.

Привезли на завод кілька вагонів борошна. Вагони були запломбовані, перевірені. Виходило все правильно. А коли відкрили ті вагони і розвантажили, то виявилось, що зникло 4 лантухи борошна.

... Як кажуть, і злодіїв не було і батька вкрали!

— Типова утруска! — пояснює керівник заводу Сердюков.

Слідом за борошном почав надмірно утрушуватись й усушуватись печений хліб, бублики, булки та інші вироби київських хлібозаводів.

Цими усушками зацікавилась торговельна інспекція. Встановили на заводі пильний і суворий нагляд. Проконтролювали всі процеси хлібопечення, починаючи від одержання борошна з комори аж до видачі готового хліба з експедиції.

І що ж? Цього разу хліб не тільки не утрусився й не усушився, а, навпаки, у чергового комірника того ж хлібозаводу № 1 Гришина виявився... лишок у 60 кілограмів.

Але як тільки контролери вийшли із заводу, так і заворушились усушувальні і утрушувальні мікроби. Тільки в одного комірника хлібозаводу № 1 Ніколаєнка «утрусилось» 661 кілограм борошна. В інших комірників цього заводу за 4 місяці «усушилось» 2.144 кілограми хліба.

Усушки й утруски набрали таких розмірів, що приховати їх уже не можна було. І ось до керівника київського тресту «Головхліб» Трощенка почали надходити тривожні відомості.

— У нас усушилось 24.608 кілограмів хліба, — повідомляє директор заводу № 2 Ланцберг.

Як виявляється, на хлібозаводі № 4 хліб теж «утрушується», на заводі № 5 хліб «випарюється», на пекарні № 5 хліб «вивітрюється» і т. д. і т. п.

Замислився Трощенко. Як позбутись усушок і утрусок?

І наказав:

— Списати всі утруски й усушки!

— Так і ми вміємо! — сказав директор хлібозаводу № 2 Ланцберг і сам списав понадпланових «усушок» 13056 кілограмів хліба.

Отак тепер, за методом Трощенка, борються з утрусками і усушками.

...Добре! А як же з мікробами? Хто їх, нарешті, «усушить», «утрусить» і «спише» з системи Головхліба? Трощенко, скажете? Ні він не помічає злодійсько-шахрайських мікробів у своїй системі. Тут уже потрібне хірургічне втручання радянських органів, озброєних перевіреними й випробуваними статтями карного кодексу.

Г. ЗАГАДЧЕНКО

Як писати спростовання

Треба знати, як писати спростовання. На перший погляд, це дуже складна справа. А насправді, коли вміло підійти до цього, воно дуже й дуже легко пишеться.

Писати спростовання треба, насамперед, стисло і ясно. Як зразок таких вправ можна навести спростовання виконкому Молотовської райради м. Києва.

Одного разу в газеті «Радянська Україна» було надруковано огляд листів під заголовком «Під дірявими дахами». В цьому огляді писалося зокрема і про будинок № 2 (кербуд Грінштпун) по вул. Чкалова, Молотовського району. Вказувалось, що в тому будинку дах діравий, в наслідок чого вода проникає в квартири.

І ось виділяється комісія. Збирається засідання виконкому. Що там і як говорилось — невідомо. Відомо тільки, що після цього засідання народився черговий протокол спростувального напрямку. Щоб ясніш було, наведемо витяг з того протоколу, підписаного головою виконкому т. Бараном і секретарем виконкому т. Швачко.

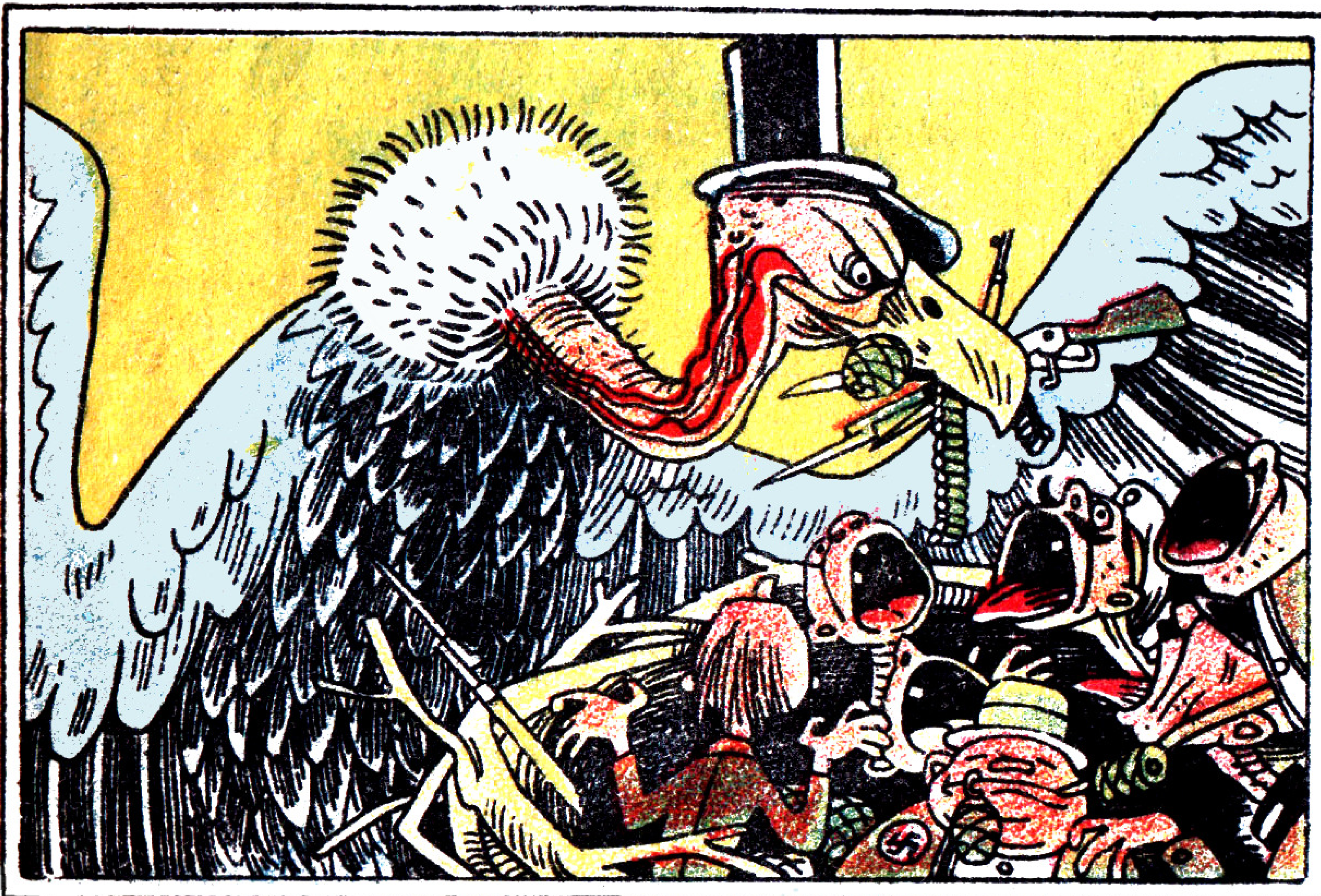
Ось він, витяг:

«Виконком відмічає, що факти, зазначені в дописі «Під дірявими дахами»... не ствердились за виключенням того, що дах... протікає».

Так, без зайвого мудрування, хоч і всупереч здоровому глуздові, т. Баран пише спростовання.

ПЕРЕЦЬ надіслав адміністрації таборів для біженців і переміщених осіб, що знаходяться на американській та англійській зонах окупації, новорічний подарунок — серію розкішно виданих листівок, що ілюструють побут в цих таборах. Кілька листівок друкуємо нижче.

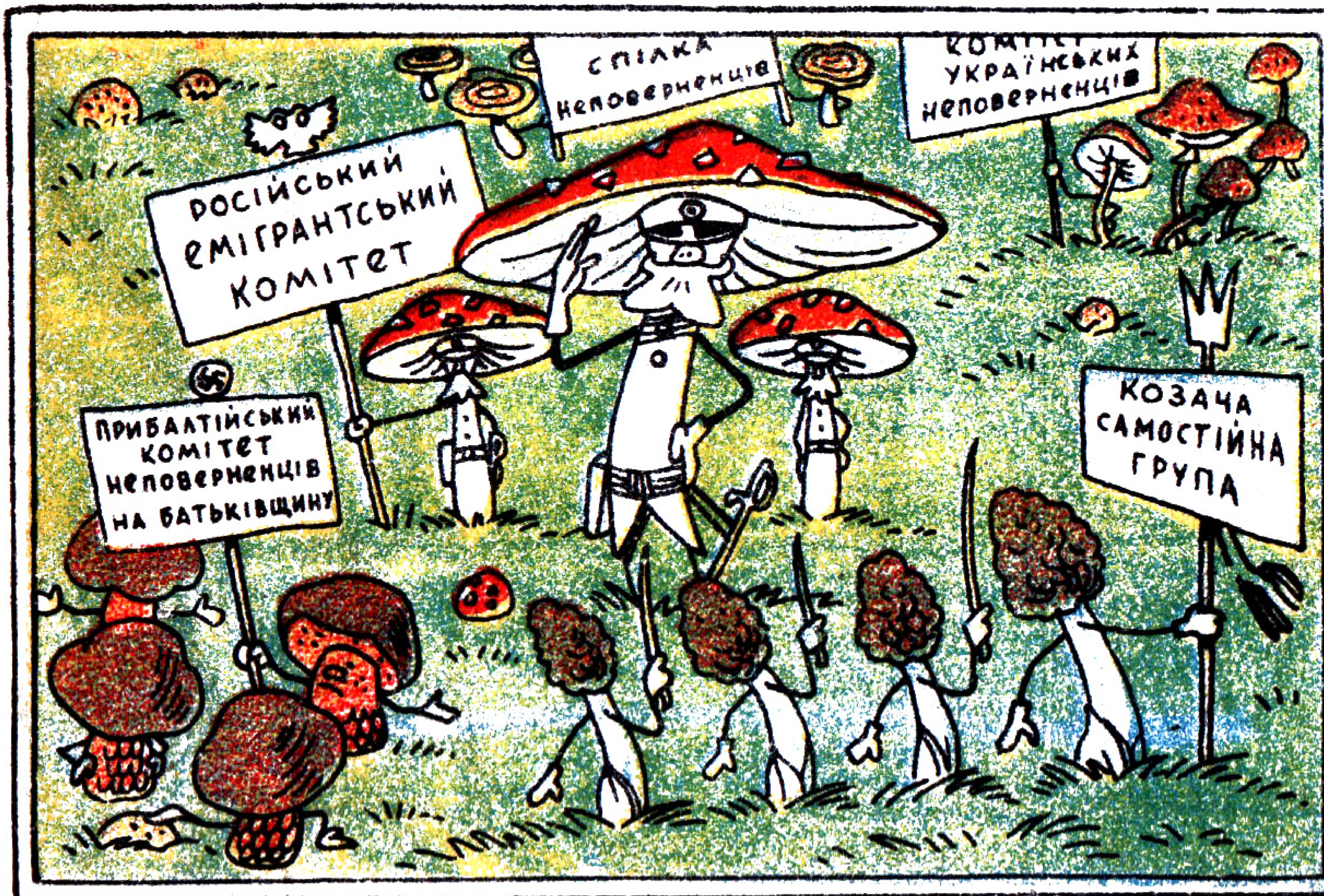
Малюнки Грі

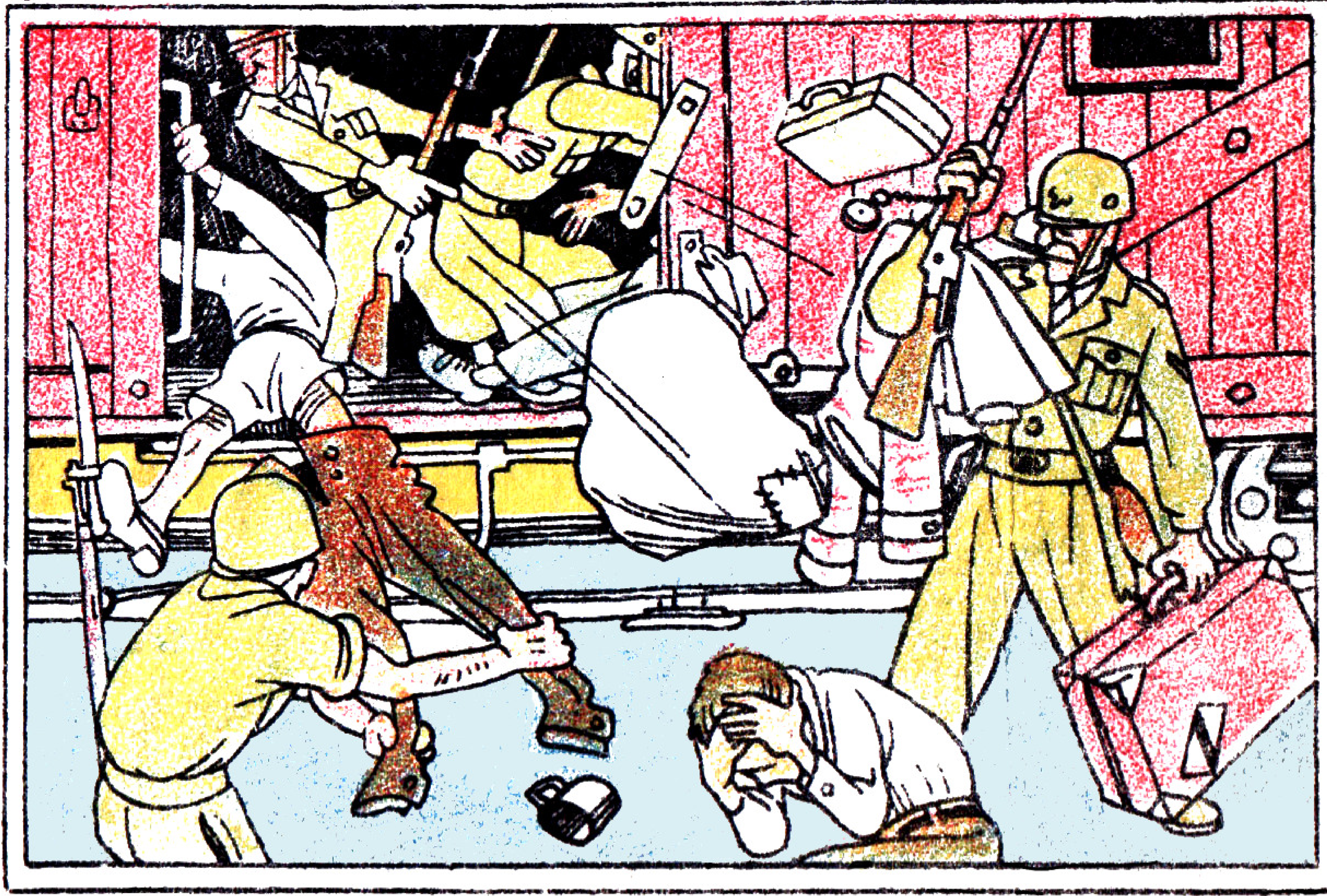
ДБАЙЛИВА МАТИ ТА ЇЇ ПТАШЕНЯТА. Виключно дружній шарж на адміністрацію таборів та деяких біженців-переміщенців (на зразок Мельника, Бандери, Левицького, Дорошенка, Омельченка та інших переміщених злочинців).

СТОРІНКА З СІМЕЙНОГО АЛЬБОМУ. Пан Усташевич — кум короля (колишнього) та брат міністра (теж колишнього). З політичних мотивів на батьківщину не повертається. Пан Симченко — колишній бургомістр міста Харкова, який активно допомагав фашистам з міркувань гуманітарного порядку. Пан Грабман. Вбивав виключно з гуманітарних міркувань.

ПІДСОБНЕ ГОСПОДАРСТВО. Розсадник грибів (поганок). Латинські назви дано в перекладі.

ПРОВОДИ РЕПАТРІЙОВАНИХ. Солдати 66-го американського жандармського ескадрону всіляко полегшують від'їзд репатрійованих громадян.

Вітрогон

На це засідання людей зібралось чимало. Прийшли не тільки члени правління і бригадири, а й усі активісти.

Покінчивши з основними питаннями, Петро Гундар, голова колгоспу «Троянда», перейшов до поточних справ.

— На порядку денному заява Савки Дудника на Олену Драч.

Люди загомоніли... Значить, правда? Присунулись ближче.

— Савка Дудник скаржиться на тебе, Олено, що ти його прилюдно образила.

— Там все написано, — обізвався Савка Дудник, червонощокий, здоровенний парубок.

— Назвала мене леда-рем і дармо... їдом, — почав розбирати заяву Гундар. — Ну, ти ж і пишеш, Савко. На, читай сам.

Савка взяв заяву в руки.

— Назвала мене ледарем, дармоїдом, колгоспним нахлібником.

Хтось засміявся.

— Прошу без хихів, справа серйозна, — невдоволено зиркнув на людей Савка. — І ще сказала при свідках, що я ходжу по селі і горобцям дулі даю. Чули? Хто там знов регоче?

— Товариші, тихо! — постукав олівцем в карафку Гундар, закликаючи людей до порядку.

— Ну, що скажеш, Олено? Правильно тут написано?

— Все правильно, — спокійно відповіла Олена Драч, літня вже жінка з засмаглим обличчям.

— Стверджуєш? Отож, визнаєш себе винною без спору?

— Стверджую. Але винною себе не визнаю.

Гундар здивовано насупив брови.

— Як же це — правильно — і не визнаю? Ти це вже вдруге на Савку нападаєш. Не сподобалось їй, що хлопець у нас був диспетчером. Я перевів його у завклуби — і знов?..

— У завклуби, чи в пекарі? — запитав дід Сторчак, сільський виноградар. По натовпу знов пройшов стриманий смішок.

— Не в пекарі, а завпекарнею... По сумісництву, — невдоволено відповів дідові Гундар.

Сміх залунав сильніше.

— Олено, говори... Говори всю правду, — загомоніли люди.

— Ну що ж, скажу. Визнаю, люди, все було так, як у заяві написано. Три дні тому іду я з дівчатами від молотарки. І зустріла Савку. Їде кіньми. Розлігся на возі. Сіна під ним копиця, і насіння лускає. Ну, я не стерпіла...—Куди, кажу, їдеш, роботяго?—А він мені:—У район, каже, їду, за піснями.-- Ну, я його й виспівала. І тобі, кажу, парубче, не сором. Коні на возовиці потрібні, не можеш пішки пройтись? Назвала його дармоїдом і ледарем, і сказала, що він у нас горобцям дулі дає. Та ви ж тільки подумайте, люди. Ми оремо, косимо, ми скиртуємо, в барабан подаємо, а воно здорове, як дуб, ходить по селу і насіння полускує! Все літо в якихось диспетчерах проходив, а зараз він уже завклуб. А яким же він клубом завідує, коли клуб наш ще й досі під шевською майстернею?

— Не торохти, Олено. Говори по суті. Савка у нас завклуб у резерві.

— А трудодні йому йдуть? Сорок на місяць!

— За роботу йдуть. Газетки вам хто на дошку клеїть?

— І, як завклуб, він одержує не сорок трудоднів, а лише тридцять, — дав довідку рахівник. — Сорок йому виписують як завпекарнею, — і змовк. На рахівника гнівно поглянув голова.

На обличчях присутніх зникла посмішка. Люди обурено загомоніли.

— Що?

— То він має і тридцять, і сорок?

— Оце так-так!

— Чи не забагато, Савко?

— Прошу по суті і не всі зразу, — знов закликав людей до порядку голова.

— Я ж і говорю по суті, — продовжувала Олена Драч. — Що це за отакий майстер на всі руки об'явився у нас? І диспетчер, і завклуб, і пекар? Про цю пекарню я й хочу поговорити. Савчина мати раз на тиждень пече у своїй печі хліб для трактористів і за це їй товариш голова виписує тридцять трудоднів! А Савку призначив коло неї завом. Цьому сорок, а сестрі його, що відро води з колодязя витягне для того хліба, — п'ятнадцять.

— У мене до нашого товариша голови є запитання, — перебив Олену дід Сторчак. — Скажіть, Петре Семеновичу, скільки трудоднів писалося на того діда, що вогонь до печі кресав?

Люди глузливо зареготали.

— Є ще запитання і до товарища рахівника, — продовжував дід Сторчак. — Дайте довідку нам, скільки коштує в артілі та хлібина, що Дудники випікають?

— Сто сорок п'ять трудоднів на п'ятнадцять хлібин, — дав довідку рахівник.

— Чули? Курорт! Справжній курорт!

— Прошу по суті заяви, — кричав Гундар.

— Я протестую, — витираючи піт зі збудженого обличчя, засіпавсь Савка. — Я активіст... Я... я всюду... Кавуни хто возив на базар? І в область за «Наталкою» їздив. Три тижні цю п'єсу розшукував.

— І ще запитання, — невгамовувався Сторчак. — А скажіть, Петре Семеновичу, чи на Наталку-Полтавку і пана Возного у нас теж будуть виписувати трудодні?

— Товаришу Сторчак! — суворо обірвав діда Гундар, — У нас засідання, а не цирк. Я голова, і сам знаю, скільки кому трудоднів виписувати.

— Ні, це справа наша, артільна, — суворо заперечив Гундарові дід Сторчак.—І розбазарювати трудодні ми вам, Петре Семеновичу, не дозволимо. І справді, люди, що це таке? Держава нам такий декрет дала про наш артільний статут, про трудодні. У сусідніх селах всюди повний порядок наведено. тільки у нас ще отакі, як Савка, вітрогони сидять.

Ілюстрації К. Агніта

При слові «вітрогон» всі присутні аж покотилися зо сміху.

— Ви чули? — весь побілівши, крикнув Савка. — Прошу занести до протоколу!

— Що це таке вітрогон? — звернувся до членів правління Гундар. — Чого оце вони регочуть?

— Петре Семеновичу, я дам довідку, — витираючи сльози, сказав рахівник. — Бо ви ж у нас недавно живете. Колись був у нашому селі чоловік, чи то зовсім дурний, чи тільки придуркуватий. Вийде за село до вітряків, стане на горбі і дує.

— Що робиш? — запитують його.

— Е, я, каже, дуже важну роботу роблю. Я на вітряки вітер гоню...

— Ну, й прозвали дурня того вітрогоном. Справа з заявою Савки Дудника приймала зовсім несподіваний для позивача зворот. Це розумів і голова.

— Це все через вас, — невдоволено буркнув він у бік рахівника. — Де ви взялися з своїми довідками?

— Що поробиш, Петре Семеновичу, я теж відповідаю, — холодно промовив рахівник і вже зовсім єхидно додав. — Ось вам папірець прийшов з району. Читайте і понімайте.

Гундар знову одяг окуляри, глянув на папірець і його всього наче пересмикнуло.

А люди продовжували реготати над «вітрогоном».

— Петре Семеновичу! Прошу вас як голову, — викрикнув Савка, — і як родича -- робіть швидше свою резолюцію.

— А який ти мені в чорта родич! — несподівано визвірився на Савку Гундар і встав:

— Товариші члени артілі і присутній тут актив! Уважно розглянувши заяву Савки Дудника і вислухавши все, що тут говорили, я подумав і знайшов, що ця заява є ніщо інше, як наклеп на нашу активістку Олену Гаврилівну Драч! А Дудник стопроцентний ледар, нахлібник і вітрогон.

— Що-о? — сіпнувся Савка.

— Те, що чуєш!

Присутні почали плескати у долоні. Така резолюція усім сподобалась. Давно б так!

Пізно вночі люди повертались додому.

Надворі вила завірюха, але на душі була весна. Кожний йшов і думав, як то мудро все зроблено. Є в нашій державі партія, яка усе бачить, все знає, і кожному ділу дає правильний напрямок.

Повертався і Гундар... Злий, невдоволений... Слідом за ним плентався Савка.

— Через тебе, чортового вітрогона, сувору догану одержав з району. Чого доброго, зовсім з роботи знімуть.

Савка мовчав. Та й що він міг говорити?

Юрій МОКРЄЄВ

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Є у нас в Конотопі завод «Червоний металіст». Якщо тобі, Перче, колись доведеться там бути, — заглянь на заводський смітник і там побачиш покритого іржею локомобіля.

Сумна історія цієї машини.

Рік тому машина стояла, як і тепер, без діла, але тоді, при невеликому ремонті, її ще можна було пустити в хід. А в будівельній конторі м. Конотопа саме тоді люди сушили собі голови: де б дістати локомобіля?

І вирішили будівельники: просити директора «Червоного металіста» т. Тарасенка — продати машину, яка заводові зовсім непотрібна.

Та не такий т. Тарасенко, щоб з легкою душею розпрощатись з непотрібними речами. «А може колись ще пригодиться» — подумав він і відмовив будівельникам.

Минув рік — і стало видно, на що здався директорові локомобіль: на те, щоб доповнити мальовничий краєвид заводського дворища ще однією деталлю.

Поясни, будь ласка, Перче, чи не про нашого, бува, директора мовиться: «Сам не гам і людям — не дам»?..

Ю. ЖГУТ

м. Конотоп,
Сумської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Я офіцер Радянської Армії, інвалід Вітчизняної війни першої групи. Лікуюсь у госпіталях з 1942 р. Останні 2 роки лікувався в Одесі. Недавно мене привезли до с. Гарбузинки на побачення з сім'єю. Вчасно виїхати назад до Одеси я не зміг через погану погоду. Й ось з розпорядження начальника райміліції Мазина мене оштрафували на 100 крб. за те, що я не прописався в Гарбузинці. Марно доводив я самодурам з міліції, що я сам з Гарбузинки і що звідси в 1941 році пішов на фронт; що я не можу ходити; що я й досі лікуюсь від тяжких ран, одержаних на фронті; що мене привезли сюди лише побачитись з дітьми й що я знову повинен виїжджати до Одеси, де прописаний по місцю лікування. Мазин і його паспортисти були невблаганні.

Штраф я заплатив. Але гадаю, що це не кінець. Я сподіваюсь, що за знущання з інваліда Вітчизняної війни начальник райміліції Мазин самим штрафом уже не одбудеться.

В. МИХАЙЛЮК

с. Гарбузинка,
Миколаївської області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Надсилаємо тобі мандат учасника ІІ міського зльоту піонерів м. Чернівців.

МАНДАТ

участника ІІ-го городского зльоту
піонерів міста Чернівці
присвяченному ХІІІ-го з'їзду
ЦК ЛКСМУ

2750—800

На лицевому і зворотному боці цього мандата допущено 10 орфографічних, лексичних і просто кричущих помилок.

Редагували цей мандат секретарі міськкому ЛКСМУ тт. Угрюмов та Ільїна. Вони ж на зльоті гаряче закликали піонерів учитися лише на «відмінно», виростати культурними, грамотними.

З'ясуй нам, як це Угрюмов та Ільїна можуть агітувати за грамотність, коли вони самі безграмотні?

ГРУПА ПІОНЕРВОЖАТИХ

Від Перця: А про це вже ви спитайте у секретаря Чернівецького обкому ЛКСМУ т. Сукача.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Без твоєї допомоги ми, пайовики Рябушківського сільського споживчого товариства, не розберемось, хто ж голова нашого ССТ. На зборах уповноважених ми вирішили прогнати старого голову Шульгу за розбазарювання кооперативного краму. Заступник голови райспоживспілки т. Виноходов привіз на ці збори якогось Диндила й усе наполягав, щоб ми обрали його на голову. Але обрати ми того Диндила не могли, бо він так напився, що й до зборів не дійшов. Обрали ми на голову ССТ інваліда Вітчизняної війни т. Фалька. А розтратник Шульга одержав від голови райспоживспілки Кульомзи «охоронну грамоту»: «Вас звільнили з роботи неправильно. Продовжуйте керувати товариством». І Шульга намагається керувати.

Так хто ж повинен головувати в нас — розтратник Шульга, чи товариш Фалько, якого ми обрали?

Д. БУРЛЮК

с. Рябушки,
Лебединський район,
Сумської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Хочу тебе сповістити про надзвичайно енергійну турботу нашого голови колгоспу Івана Романовича Катриги про птахів. Особливо про горобців і гав.

Почалося це ще восени. Зсипав Іван Романович 10 тонн насіння соняшнику в комору з дірявим дахом і стінами, що наскрізь просвічуються. Ото відтоді і досі клюють те насіння і кури, і горобці, і гави. Доклььовують уже, а лушпайки вітер розмітає.

Нам здається, що така турбота голови колгоспу про горобців варта того, щоб про неї оголосити на твоїх сторінках. Хай знають люди, що наш Катрига — всім головам голова!

М. МІРОШНИЧЕНКО

Колгосп «Червоний колос»,
Краснолиманського району,
Сталінської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

До редакції звернувся з листом голова завкому мельзаводу № 4 (м. Червоноармійськ, Ровенської обл.) т. Ломакін, в якому повідомляв про неподобства директора заводу Блашука. Листа було надіслано до Ровенського обкому КП(б)У для вжиття заходів.

Як повідомив секретар обкому КП(б)У т. Бегма директора заводу Блащука за розбазарювання борошна, грубе ставлення до робітників та інші неподобства, викриті під час перевірки, з роботи знято й притягнуто до карної відповідальності.

* * *

В «Перці» № 15—16 був вміщений лист про те, що голова Понорницької (Чернігівщина) райспоживспілки І. Брешко привласнив собі гармошку, яку обласний відділ культосвітніх установ надіслав районному клубові.

Секретар Понорницького райкому КП(б)У т. Артеменко повідомив редакцію, що за розбазарювання продуктів і культкраму І. Брешка знято з роботи й притягнуто до кримінальної відповідальності.

* * *

Редакція одержала листа т. Никоненка про те, що директор Ново-Будянської семирічної школи (Київщина) т. Н. Бондаренко проводить в школі незаконні збори грошей та грубо поводиться з учнями.

Листа було надіслано до Київського обласного відділу народної освіти. Нас повідомили, що за антипедагогічні вчинки та незаконний збір грошей з учнів на директора школи Бондаренка накладено адміністративне стягнення.

ВИТЯГ З „ДОШКИ ПОШАНИ“

Нам стало відомо, що директор Київського інженерно-будівельного інституту т. Фурсов, його заступник по господарській частині т. Шульга і секретар парторганізації т. Бескаравайний категорично заборонили встановлювати в інституті свої скульптурні погруддя. Вони обмежились лише тим, що занесли свої імена на інститутську «Дошку пошани» і вивісили на ній свої портрети.

Високо цінуючи скромність тт. Фурсова, Шульги і Бескаравайного, Перець зробив витяг з «Дошки пошани» і публікує репродукцію з їх портретів для ширшого огляду. Ми проти вузьких інститутських масштабів. Ми проти зайвої скромності. Шанувати, так шанувати!

ЄГИПЕТСЬКИЙ ПЕЙЗАЖ

Малюнок В. Гливенка

Англійські піраміди в Єгипті.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап Вишня, Я. Галан, О. Козюренко, Ф. Маківчук (відп. редактор), О. Міхалевич. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: - 4-65-56, дод. 34.
Прийом щодня від 2 до 6 год. Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал **«Перець»** № 1 (108) (на укр. языке). Підписано до друку 2. I. 1947 р. Стат формат 72x105 см. 1 друк. арк.
Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.

БФ 00202 Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 4058 Тираж 50.000.